

Arrest

nr. 261 284 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VERAART *loco* advocaat K. BLOMME.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet.

Eerste verzoeker verklaart in het kader van zijn huidig verzoek dat de ambtenaar van het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek een aantal zaken niet goed heeft bevraagd en/of verkeerde conclusies heeft getrokken. Hij zou dingen in de mond zijn gelegd die hij niet zelf heeft gezegd. Hij vreest zelfs dat hij niet werd geloofd wat betreft zijn herkomst uit Bagdad. Hij verduidelijkt dat hij 3 maal is gehoord, dat hij al zijn (originele) documenten heeft neergelegd bij de DVZ en dat hij toch werd geweigerd. Deze originele stukken zouden volgens hem bij de asielinstanties verloren zijn gegaan. Anderzijds geeft hij aan dat de Protection Officer van het eerste gehoor zou hebben genoteerd dat hij zijn Iraaks paspoort had neergelegd, wat niet klopt aangezien hij dit paspoort in Spanje zou hebben verscheurd. Hij geeft echter wel toe dat hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gelogen aangaande zijn reisweg. Hij was bang dat hij zou worden teruggestuurd naar Spanje, en van daaruit terug naar Irak. Hij zou eerst 3 dagen in Madrid hebben verbleven om vervolgens door te reizen naar Bilbao, waar hij even zou hebben verbleven, om nadien naar Frankrijk en zo naar België te reizen. Hij heeft de vliegtuigtickets in zijn bezit. Volgens hem zou er ook door de Protection Officer ten onrechte zijn genoteerd dat hij in juni en september 2014 in Amman, Jordanië, heeft verbleven. Dit zou eveneens foutief zijn, enkel zijn vrouw en kinderen waren in juni 2014 in Amman, maar niemand van hen zou in september in Amman zijn geweest. Een medisch rapport van de Jordaanse arts die zijn zoon behandelde moet dit aantonen. Hij zou het betreffende rapport nogmaals via zijn zus hebben opgevraagd en hij stelt dat het rapport qua datering een fout vertoont, namelijk '2013' waar het '2014' moet zijn. Hij suggereert dat het CGVS zelf het Jordaans ziekenhuis kan contacteren om de authenticiteit van het rapport te verifiëren. Hij blijft erbij dat hij in december 2014 noodgedwongen zijn land moest verlaten omdat zijn zoon bijna was ontvoerd en nadien thuis een dreigbrief arriveerde. Hij zou pas na deze problemen hebben besloten het land te ontvluchten en niet eerder, ook al zou hij toen al prospectie hebben gedaan om een goede (kanker)behandeling te vinden voor zijn zoon in het buitenland. Hij is wel naar Amman gereisd maar zou daar pas hebben beslist om naar Europa door te reizen. Echter, het regelen van een Schengenvisum was geen sinecure. Hij moest zich hiervoor tot een zogenaamd tussenbureau 'Alaaqat' wenden, dat alles regelde met de (Spaanse) ambassade. Dat bureau had bewijzen, documenten en garanties nodig waarbij ook alle documenten eerst via een vertaalbureau moesten passeren. Om die reden zou hij via het vertaalbureau een werkcontract en een werkvergunning, zogenaamd afkomstig van Suleimaniyyah, hebben laten fabriceren. Indien zou blijken dat hij van Noord-Irak was, zou hij via Ankara (Turkije) een visum kunnen aanvragen. Zijn kinderen zouden niks hebben geweten van die regeling met het vertaalbureau. Hij betwist verder ook de motivering aangaande de door hem neergelegde dreigbrief.

Na zijn vertrek naar België - hij verbleef toen al in Antwerpen - zou hij thuis (in Irak) nog steeds zijn gezocht door milities. Een deel van het huis, alsook zijn auto, zou in brand zijn gestoken. Zijn moeder slaagde er echter nog in om bewijzen te recupereren en naar België op te sturen. Zijn woonwijk is inmiddels helemaal in handen van de sjiitische milities gekomen. Hij is een soenniet en werkte voor de Amerikanen, hij kan dus onmogelijk terug want hij zal worden gedood. Hij post regelmatig iets op Facebook en steekt zijn kritische mening over de situatie in Irak niet onder stoelen of banken. Aan betogingen zou hij hier nooit hebben deelgenomen.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende stukken neer: het ontvangstbewijs van de DVZ aangaande ontvangst van zijn identiteitsstukken, vliegtuigtickets van de familie, een ziekenhuisrapport, een document in verband met een afspraak in het ziekenhuis op 16 december 2014, een print van een document voor aanvraag van een visum, een mail, badges en attesten van de middelbare school van zijn echtgenote, hun originele kieskaarten, een kopie van woonstkaart, een rantsoenkaart, een registratiedocument van zijn auto, een foto van hem toen hij klein was, een dreigbrief, een klacht die

door zijn moeder werd neergelegd bij de politie, een bevestiging van zijn nieuwe woonplaats, een voorbeeld van een nieuwe Iraakse identiteitskaart en papieren van zijn dokter en integratie in België. Hij zou bij de DVZ tenslotte een foto hebben getoond van een Iraakse groepering die zich '313' noemt, en die hem angst aanjaagt. Het zijn aanhangers van Al-Sadr en zijn vooral in Duitsland actief.

Eerste verzoekster baseert zich in het kader van haar huidig verzoek op de elementen die worden aangehaald door eerste verzoeker, haar echtgenoot. Zij vreest nog steeds 'Asaib' die nu ook deel uitmaakt van de regering en steeds machtiger wordt, zo stelt zij. Zij vreest momenteel zo wat alles in Irak, de milities, de angst dat één van haar kinderen zal worden ontvoerd, alsook de levensomstandigheden. Zij verwijst ook naar de gezondheidssituatie van haar zoon, die enkel in het buitenland kan behandeld worden.

Tweede verzoeker, zoon van eerste verzoeker en eerste verzoekster, verwijst in het kader van zijn huidig verzoek naar het feit dat de milities nog steeds de controle hebben in zijn regio. Hij verwijst naar de poging tot ontvoering waarvan hij slachtoffer was en verwijst tevens naar de reeds vermelde dreigbrief en brand. Hij vreest nog steeds bij terugkeer ontvoerd of gedood te worden door de milities. Hij verklaart hier in België zijn leven te hebben opgebouwd. Bovendien heeft hij kanker gehad en beweert hij hiervoor in Irak geen goede behandeling te kunnen vinden.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten voor: zijn geboorteakte, een foto van hem als kind in Irak, Iraakse schoolrapporten, afgiftebewijzen van hun identiteitsdocumenten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, medische documenten, een brief van het CAW en documenten in verband met zijn studie en werkzaamheden hier in België.

Tweede verzoekster, dochter van eerste verzoeker en eerste verzoekster, stelde in het kader van haar huidig verzoek dat haar problemen in Irak nog steeds actueel zijn temeer daar de militie die haar broer poogde te ontvoeren ondertussen machtiger en sterker is geworden. Ze vormen nu ook een deel van de regering. Daarnaast verklaarde zij in tussentijd verloofd te zijn met een Belg die zich bekeerde. Zij vreest evenwel dat men er in Irak van zal uitgaan dat haar verloofde een christen is, gewoon omdat hij een Belg is, en dat dit niet zal aanvaard worden. Zij legt een attest van gezinssamenstelling voor ter staving van haar verlovings met een Belgische man. Zij vreest tenslotte ook slechts een beperkte vrijheid te hebben als vrouw in Irak. Tot slot wijst zij erop dat zij nu kan aantonen dat zij uit Bagdad afkomstig is en dit aan de hand van een aantal documenten die zij uit Irak ontving, met name foto's van haar en haar vader in Irak op jonge leeftijd en originele schoolrapporten uit Irak.

Eerste verzoeker en eerste verzoekster hun eerste verzoek werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beoordeling en beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 205 374 van 15 juni 2018.

Tweede verzoeker en tweede verzoekster hun eerste verzoek werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zij dienden geen beroep in tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5. Uit de bestreden beslissingen blijkt, in weerwil van verzoekers hun huidige algemene verzuchtingen, dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar en afdoende gemotiveerd heeft omtrent de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat zij geen nieuwe elementen hebben aangebracht die hun kans op internationale bescherming vergroten. Behoudens het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengen verzoekers geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de pertinente motieven van de commissaris-generaal die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissingen en die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier.

6. De Raad wijst er op dat in zoverre verzoekers in hun onderhavige asielprocedure (en verzoekschrift) terugkomen op vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van hun vorig verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoekers hun onderhavige asielprocedure (en

verzoekschrift) niet kunnen aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens hun vorig verzoek gedane vaststellingen door de commissaris-generaal en de Raad.

7. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift: "Dat verzoekers geenszins akkoord kunnen gaan met de inhoud van de beslissing en ondanks hun gebrekkige taalkennis zij in hun eigen woorden een antwoord hebben geformuleerd op de verschillende argumenten van het CGVS en wel als volgt: (...)". De Raad veronderstelt dat "Stuk 6: persoonlijke replieknota verzoekers op inhoud beslissingen CGVS", niet gevoegd aan hun verzoekschrift, gelet op het voorgaande, (integraal) is overgenomen in het verzoekschrift zelf. De Raad wijst er op dat deze argumenten/verduidelijkingen geen afbreuk doen aan en geen ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas.

8. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen worden genomen in overeenstemming met 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

9. Verzoekers merken in hun verzoekschrift voorts zeer algemeen op dat er in Irak tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en de situatie aldaar ernstig en precair is en blijft, hetgeen niets meer dan een algemene vaststelling is. Waar zij verwijzen naar "recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen", kan niet worden ingezien op welke informatie zij doelen en dient te worden vastgesteld dat zij noch dergelijke informatie, noch de vindplaats van deze informatie verstrekken. Een dergelijke loutere verwijzing naar (algemene informatie aangaande) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

11. In de mate verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 april 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk nieuwe stukken en elementen hebben aangehaald, met name bijkomende Facebookberichten waaruit blijkt dat de militie thans ook de familie bedreigt. Verzoekende partijen wijzen op de bijkomende stukken waaruit volgens hen ook blijkt dat een belangrijk militielid, die reeds parlamentslid is, tot minister zal benoemd worden. Op de vraag wie dat militielid is, antwoordt verzoeker M. al S.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in voormelde beschikking en de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

In zoverre verzoekende partijen ter zitting aanvoeren dat zij wel degelijk nieuwe stukken en elementen hebben aangehaald en zij toelichten dat uit de bijkomende Facebookberichten blijkt dat de militie thans ook hun familie bedreigt en uit de overige stukken onder meer blijkt dat een belangrijk militielid, met name het parlamentslid M. al. S., tot minister zal benoemd worden, betreft hun betoog niets meer dan een loutere voortzetting van hun eerder ongeloofwaardig bevonden relaas.

Immers, er dient aan te worden herinnerd en te worden benadrukt dat de verklaarde vrees van verzoekende partijen voor en hun problemen met de militie Asaib Ahl al-Haqq, een relaas dat zij bij hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming al aanhaalden en waarin zij thans bij huidig volgend verzoek volharden, eerder ongeloofwaardig werden bevonden. Aan hun verklaarde vervolgingsfeiten en vluchtrelaas kan geen geloof worden gehecht, zo werd vastgesteld en geoordeeld bij 's Raads arrest nr. 205 374 van 15 juni 2018.

De Raad beklemtoont dat met de eerder door verzoekende partijen in het kader van hun huidig volgend verzoek afgelegde verklaringen en neergelegde documenten *in casu* wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden, zoals eerder werd opgemerkt in de beschikking van 26 april 2021 opgenomen grond. De Raad wijst dienaangaande op hetgeen eerder in voormelde beschikking in dit verband werd vastgesteld, namelijk: *“Uit de bestreden beslissingen blijkt, in weerwil van verzoekers hun huidige algemene verzuchtingen, dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar en afdoende gemotiveerd heeft omtrent de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat zij geen nieuwe elementen hebben aangebracht die hun kans op internationale bescherming vergroten. Behoudens het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengen verzoekers geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de pertinente motieven van de commissaris-generaal die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissingen en die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier.”* Verzoekende partijen ontkrachten noch weerleggen deze en de overige in voormelde beschikking opgenomen gronden.

Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen enkele documenten neer die zij in hun inventaris der stukken aanduiden als *“Mail dd. 01.09.2021 + Facebookberichten (politiek activist)”* en *“Mail dd. 01.09.2021 + Facebookberichten (bedreigingen omtrent politieke berichten)”*.

Verzoekende partijen lichten toe dat eerste verzoeker reeds meer dan twee jaar en een half politiek activist is, dat hij artikelen en pers- en televisiereportages verzamelt aangaande de misdaden van de Iraakse regering, milities, politici en (valse) geestelijken, en dat hij de wereld informeert over, zo omschrijven ze het, de waarheid van het sektarische systeem, leugens en vervalsing, en dat hij het op zijn persoonlijke pagina publiceert en zelfs op Belgische, Iraakse en Arabische communicatiesites. Volgens verzoekende partijen wordt eerste verzoeker onderworpen aan het sluiten van zijn pagina en worden hij alsook zijn familie (met de dood) bedreigd.

De Raad stelt vooreerst vast dat ofschoon in de bijgevoegde mail van 1 september 2021 een korte toelichting bij de betreffende Facebookberichten wordt verstrekt, de bijgebrachte documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. X (c)). Bovendien merkt de Raad op dat dergelijke Facebookgesprekken door mogelijke enscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat afgebeeld en gecommuniceerd wordt waardoor deze elke objectieve bewijswaarde ontberen. Er kan immers niet uitgemaakt worden in welke mate de reacties van deze personen authentiek of geënceneerd zijn. Daarnaast dient er opnieuw op te worden gewezen en te worden beklemtoond dat in zoverre verzoekende partijen de Facebookberichten en meer bepaald de bedreigingen die zij omwille daarvan zouden krijgen aan de sjiitische milities linken, hun verklaarde problemen met en vrees voor die milities eerder ongeloofwaardig werden bevonden. Gelet op het voorgaande kan aan de betreffende stukken, waarmee verzoekende partijen trachten aan te tonen dat zij omwille van verzoekers verklaarde politieke berichten/uitingen op Facebook en andere kanalen worden bedreigd, geen bewijswaarde worden gehecht. Ze zijn geenszins van aard de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas om te buigen. Verzoekende partijen slagen er aldus niet in aan de hand hiervan een gegronde vrees voor vervolging in hunnen hoofde aannemelijk te maken.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 april 2021 aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS